

μάς τῶν Στερλίττων. Διὰ τὴν γίνῃ ἀληθῶς Μέγας, ἦτον ἀνάγκη νὰ ὑπομείνῃ κατατρεγμούς, συνωμοσίας, κακοπαθείας, καὶ νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ εἰς πολλὰς περιστάσεις τὴν ζωὴν του. — Ἐρρίκος Δ. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἀνετράφη πολλὰ αὐστηρῶς· ἡ τροφή του συνίστατο εἰς κοινὰ φαγητά, τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κάκιστα· εἰς τὰς ὁδοὺς διέβαινε πάντοτε ἀσκεπής, καὶ συνδιητᾶτο μετὰ τῶν ἐταίρων του εἰς τοὺς βράχους καὶ τὰ ὄρη κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν τότε χρόνων· ἐκινδύνευσε νὰ πνιγῇ· καὶ εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του εὐρέθη εἰς αἱματώδη μάχην. — Τίς ἀγνοεῖ τὴν σκληρὰν ἀνατροφήν τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου, πόσον περὶωρισμένη ἦτον ἡ νεανικὴ του ἡλικία, πόσας ταραχὰς καὶ ἀνησυχίας εἶχεν ἀπὸ τὸν παράξενον πατέρα του, τὸν ὁποῖον συνέλαβε σκοπὸν νὰ φύγῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸν θάνατον τοῦ Κάττ, κτλ.; — Ἐκ τούτου δὲ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι “ ἡ πείρα εἶναι τὸ ἀξιολογώτερον μέσον δι’ οὗ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητά του, καὶ νὰ ὑπερυψωθῇ ἀπὸ τοὺς ὁμοίους του.”

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΑΝΔΥΚΙΟΣ.

Ἀντώνιος ὁ Βανδύκιος ὑπῆρξεν εἰς τῶν περιφημοτέρων ζωγράφων τῆς δεκάτης ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε δὲ μαθητὴς τοῦ διαβοήτου Ρουβενίου καὶ ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἐποῦτον δὲ πολὺ ἐγυμνάσθη εἰς τὴν τέχνην, ὥστε ἠδύνατο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ νὰ ζωγραφῇ ὁποιανδήποτε εἰκόνα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐπαιζε ζωγραφῶν. Πόσον δὲ καὶ οἱ ὁμότεχνοί του ἐγνώριζον τὴν ἐπιτηδειότητά του, καὶ τὸν ὑπελήπτοντο φαίνεται ἐκ τοῦ ἀκολουθοῦ.

Περιηγούμενός ποτε εἰς τὸ Ἀλερμον, ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀξιόλογον ζωγράφον Φραγκίσκον Ἀλσειον, ὅστις τὸν ἐγνώριζε μὲν διὰ φήμης, προσωπικῶς

ὅμως δὲν εἶχε τὸν ἰδεῖν. Εἰσελθὼν δὲ πρὸς αὐτὸν ἄγνωριστος καὶ θέλων ν' ἀστευθῆ, τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν ζωγραφῆσῃ· ὁ δὲ Ἄλσιος, εὐαρεστούμενος μᾶλλον εἰς τὴν φαινομένην ἀγροικίαν του, ὑπήκουσε μετὰ χαρᾶς εἰς τὸ ζήτημά του. Λαβὼν δὲ τὴν εἰκόνα ὁ Βανδύκιος, καὶ ἐπαινέσας αὐτὸν διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά του, “ Δός με τὴν ἄδειαν, εἶπε, νὰ ζωγραφῆσω κ' ἐγὼ σέ.” Ὁ Ἄλσιος γελῶν διὰ τὴν ἀπλότητά του, τὸν ἔδωσε τὴν γραφίδα καὶ τὰ λοιπὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ τὸν ζωγραφῆσῃ, ἀλλ' ἀφοῦ μετ' ὀλίγην ὥραν τὸν ἔδειξεν ὁ Βανδύκιος τὴν εἰκόνα του, θαυμάσας οὗτος τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐστοχίαν καὶ τὴν ἀπίστευτον ταχύτητα τῆς χειρὸς του, “ Ἄ! Κύριέ μου, ἐφώναξεν, ἢ ὁ διάβολος εἶσαι, ἢ ὁ Βανδύκιος.

ΩΡΚΩΜΕΝΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΠΟΥ.

— 0 —

Ἄστυνόμος τις ἐν Παρισίοις ἐρωτήσας ποτὲ Πατελοῦν τινὰ πόθεν προήρχετο ὅτι δὲν εἶχε κατοικίαν, ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον ἀπόκρισιν. — Κύριε Ἄστυνόμε, Σᾶς βεβαιώνω ὅτι ἐγὼ δὲν πταίω διόλου κατὰ τοῦτο. Εἰς ὅλους τοὺς Παρισίους δὲν εὐρίσκεται ξενοδόχος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπῆγα, καὶ ὅλοι μ' ἀποδιώκουν μετὰ τὴν πρώτην νύκτα. Διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι εἶναι βέβαια δικαιοτέρον νὰ ἐγκαλέσω ἐγὼ τοὺς κυρίους τούτους. — Ἄστυν. Καὶ διατί σὲ ἀποδιώκουν; — Πατελ. Διατί; Αὕτῃ εἶναι καὶ ἡ ἰδική μου ἐρώτησις, δὲν μὲ τὸ εἶπαν ἀκόμη, καὶ ἡ μικρὰ γνῶσίς μου δὲν μὲ ἀφίνει νὰ τὸ ἐνοήσω, ἢ ὑποψία μόνον εἶναι ὅτι ἀπ' ἐμέ δὲν λαμβάνουν πληρωμὴν — Ἄστυν. Δὲν ἔχεις λοιπὸν χρήματα; — Πατελ. Εἶναι ἀληθέστατον ὅτι δὲν ἔχω. — Ἄστυν. Καὶ διατί δὲν ἐργάζεσαι; — Πατελ. Νὰ ἐργάζωμαι; ἐγὼ νὰ ἐργάζωμαι; αὐτὸ μ' εἶναι ἀπολύτως ἀντιπαθητικόν, καὶ δὲν ἀνήκει εἰς τὸν χαρακτῆρά μου. Ἄν μ' ἐπροσφέρετε μάλιστα τόσον γου-